

„Steven... och kom... maar, toch, hij lacht soms zoo in zijn eigen, zoo voor zich uitlachen, dat deed hij vroeger nooit.

„Pas op, Mat, als 't niet waar is.”

„'t Zal goed voor het Heihuis wezen. Een jonge, flinke vrouw, 't is me hier toch een doode boel, dat moet ik zeggen, ik en jij en de vrouw zijn op leeftijd, dat kuikentje van een Grietje reken ik niet mee en Steven brengt er het leven ook al niet in.”

„Voor de vrouw zou 't geen kwaad kunnen, soms geloof ik, dat ze in haar hart wel weer opgewekt is, maar 't is zoo'n gewoonte geworden om somber en in zich zelf gekeerd te zijn.”

„Ik help het je wenschen, Bas.”

Miekes schaatsje!... Als het eens een teeken was geweest, dat het kleine verdronken zusje hem stuurde, dat ze een plaatsvervangster wilde hebben... ook een Mieke.

Wanneer ze nu aanstaanden Woensdag hem alle twee de keeren hielp, dan was 't waar. Maar hij moest haar alleen treffen zonder broertjes of zusjes, maar die kleine Krelis liep altijd achter haar rokken — nou, dan zou hij zeggen, dat Krelis er niet toe deed.

Hoe klopte zijn hart in zijn keel — daar stond van Zanten al zelf, o, lieve God. Neen toch niet. Van Zantens boezeroen hing over 't hegje.

„Hola!” riep hij. Vlug ging het rood en groen geverfde deurtje open en ze stond voor hem, heel alleen.

„Je bent de eerste, vandaag, Steven, ik hoop, dat er niet veel komen, want ik ben heel alleen thuis.

„Is het toch waar, wel, Heere, nog toe?”

„Nou!” vroeg ze verwonderd.

„Neen niks,” antwoordde hij verward, „ik zeg het maar zoo, ik meen, ik zou als ik je vader was, mijn lief dochtertje niet alleen laten;” slikkerig en stootend kwam het er uit, maar Mieke vond het mooi gezegd.

„Och jij.” zeide ze verlegen lachend en dan vertrouwelijk, „vader en moeder zijn met de kleintjes naar Utrecht, ze komen niet voor een uur of zes thuis, denk ik.”

„Zoo, nou, tot straks.”

Hij had maar enkele boodschappen te doen en de gewone bezending boter bij een kruidenier te brengen. Zes uur, dan had hij volop tijd en alles kwam uit, wat een geluk. Hij zou haar niets zeggen van 't schaatsje, dat was al te gek, maar hij zou haar vragen, als hij de drie centen gegeven had. Hij bracht haar weer wat mee ook, een mooi schortje met roode strikjes op de zakken.

„Je maakt dat Grietje veel te ijdel!” waarschuwde Velders lachend.

„Geef er dan nog maar een lap voor een katoenen jurk bij, daar heeft 't kind het meest aan,” ried vrouw Velders.

„Best-best!” en met de twee pakjes naast zich, reed hij zoo hard hij kon naar het tolhuis. Ze zat buiten te naaien.